Tamás Kincső

Huszonkilenc nap

részletek

Kocsmai találkozások

A Varjas a Bolyai utca északi oldalán nyílik. Szemben a gimnázium, ablakai szünetben tele könyöklő diákokkal. Jobb oldalán zenebolt. Mindenkinek útba esik, aki számít Vásárhelyen.

Nyolckor nyit hét közben, szombat-vasárnap tízkor. A reggeli nap éppen besüt. Egy báros mindig, pincér nincs. Vörös, lófarokba kötött hajú fiú, dundi szőke, széles mosolyú barátnője és Gabika, a sokszor kirúgott dögös harmincas váltják egymást. Gabika szeret inni. Hajnali kettő-háromkor spontán kitör a buli, a zenegép ontja a slágereket. Minden zene jó, csak nem ittunk eleget. Gabika az asztalon táncol félmeztelen, majd hazavisz valakit, akivel talál a lépés. Reggel a váltás takarít. Harmadnap nem nyit. Gabika kirúgva. Egy reggel aztán újra ő adja a kávét.

Zsolt és nagymellű barátnője tündéri páros. Nem panaszkodnak soha, csak isszák a vendég búját-baját. Csupa mosoly két ember, amíg tart. Bekerül a pult mögé a suhanc öcs, a rokon rokona, ismerős ismerőse. Változnak az arcok, vissza-visszatérnek vagy kikopnak végleg.

Ajtó-ablak földig üveg, zöldre pácolt fakerettel. Bentről figyelve, mint tévében sétál az utca népe. Az ember kiszalad, leinti az ismerőst, éppen keresni akarta valamiért. Biciklivel hosszasan lehet álldogálni előtte. Addig a cimborák kényelmesen pletykálják a kint álldogálót. Kultúr-kávézó. Színészek, zenészek, írók, alkoholisták és eltévelyedett naplopók otthona, hazatérők találkozóhelye. Előtte hosszan parkolósáv az utca túloldalán, ha a vendég figyelmes, kiér a kocsihoz, mielőtt felkerül a cetli. Nyári estéken a nyitott ajtó környéke tele emberrel, szétszóródnak a járdán, a szomszéd lépcsőn. Éjszaka megtörténhet, hogy a buli kinyúlik az utcára.

Csak dohányzó helyiség. Télen fulladás, a ventilátor nem bírja. A bár mögött hátsó udvar, raktár, a helyiség kereszthuzattal percek alatt kiszellőzik, ugyanakkor kihűl.

Homokszínű padlócsempe, sárga, mint a sivatag. Alacsony, zöldre pácolt asztalsor kanyarog hullámvonalban a bejárattól a bárpult és a vécé irányába. Alacsony székek kerek ülőkével, alája betolhatók. Négy-öt asztal bütével egymásnak toldva, tulajdonképpen egy asztalnál ül mindenki. Nincs intimitás. Nem is azért jár ide a törzsvendég. Ha idegen betéved, lekuporodik rövid időre a sarokra, majd érzi, hogy furcsa helyen jár, vagy elfogy a kávé-

Tamás Kincső (1982, Csíkszereda) gyógyszerésznek tanult Marosvásárhelyen, később Kolozsváron. Sepsiszentgyörgy közelében, a Baróti-hegység lábánál lakik. Első kisprózáit az Irodalmi Jelen közölte, írásai online és nyomtatott folyóiratokban jelennek meg.

ja, itala és mennie kell. A törzsvendég megáll a pultnál, hosszan beszélget, amíg megkapja a szokásost, letelepszik az asztal bárpult felőli végéhez. A kis zöld székek ritkán hűlnek ki ezen a fertályon. Ha más nem, itt pihen a báros és annak társasága. Ha nem más, Sanyika a zeneboltból vagy Karesz a Panasonic üzletből.

Kutyabarát helység. Bumbi, a nagy, sárga amsztaff, ül és szüntelen figyelemmel követi gazdája jobb kezét. Ha kint fához kötve, akkor is. Orra a söröskorsó felé mutat, ívben kíséri annak útját az asztal lapjától a gazda szájáig. Tekintetében a remény: az utolsó korsó sör. Karesz fehér kutyája, Anyu, mindenki kedvence. Nyakában cifra lánc medállal. Rá póráz nem szükséges, mindig ott kullog gazdája sarkában.

Közel a Színművészeti Főiskola, bár diákoknak kissé drága a hely. Folyik a harc a hitelért. Gyere, hívjál meg egy sörre. Néhanap meghívom a társaságot, utána nehezen boldogulok abban a hónapban. Jár ide milliomos, nagy fekete X5-össel, megvendégeli a munkásait. Kiissza a rizlinget a hűtőből. Jocka, a főtér bolondja cigányos akcentussal koldulja a napi szivarját, a pincérlány morog, a törzsvendég leülteti. Az igazi törzsvendég itt tölt fél napot, napot akár. Amikor benyitok, ugyanaz a banda.

Keskeny, könyöklős perem a két szélen, magas bárszékek. A perem alatt akasztók, kabát, táska legyen min lógjon. Zöld lambéria, plakátok. A bárpult és a hűtő között kell rendelni. A báros intve kérdi: kiveszed? A vendég hátrafordul, ha nem az ajtó bal oldalán áll és már kinyitotta, még egy-két mozdulat pluszban. Ügyetlen kuncsaft torlódást okozhat a vécére igyekvők miatt.

A toalett uniszex. Benne egy vécé, egy mosdókagyló, tükör. Az uniós normáknak nem megfelelő. A vendégeknek megfelel, mind elégedett arccal jön ki.

A bárpulton hatalmas üres unicumos üveg megdöntve. Sörcsap. Egyik falrészen képeslapok. Némely kuncsaftnak annyira hiányzik a kocsma idegenben, hogy kínjában hazaír. A polcon háromféle konyak, drága, olcsóbb és legolcsóbb. Borok, pálinka, Unicum, Transilvanicum. Ezekből tartanak behűtve is, Unicumot, rizlinget mindenképpen.

A hűtő mellett dohányos vitrin, benne illatos szivarok, dohányok, pipa. Ahol az asztalsor indul, gázkonvektor, fölötte török kávé főzésére alkalmas szerkezet, sok homokkal, szép ibrikekkel. Dísz csak. Kávét a Lavazza szállít Olaszországból, kétkaros kávégépen csordogál fehér csészékbe. Fehér hamuzók kék Lavazza felirattal az asztalon. A falakon régi Vásárhelyes képek. Magas plafon, a tartógerendákat lágy hullámokban követi, dohányfüsttől sárga. Férne egy galéria.

Törvényszéki válás

A tárgyalás napján fél hétkor kelek. Teát készítek, tüzet nem kell gyújtanom.

Reggelire két banánt eszem, egyéb nem csúszik. Zuhany. Gondolkodom, hogy mennék biciklivel válni. Szép a május, szeretem szagolni. A tárgyalásnak kitűzött órája nincs. Kilenc után bármikor esedékes, mondja az ügyvédnő telefonon. Be akarok érni kilencre.

Fél kilenckor eldől, biciklivel nem mehetek. Addigra készülök el a zuhanynyal, kellene fél óra a városig. Nem baj, legalább felöltözök rendesen, gondolom. Lila ruha, fekete papucsok, piros napszemüveg. Frissen mosott haj és tíz perc késés. Forgalmas a reggel, nem találok parkolót a törvényszék előtt.

Haik egy padon ül. Elnőtt hajjal, fehér ingben, világos nadrágban. Szemüvegben. Összetörve. Felnéz a padról, háta ívesen görnyed. Köszön. Köszönök. Leülök ugyanarra a padra, másik sarkára. Hiányzik a kartámla, csak a tartóoszlop ágaskodik bután. Nem ülök külön padra, bár van üres elég. Csak üres padok és asztalok. Előveszem a telefont, elvagyok vele. Megjelenik az ügyvédnő. Fekete talárban, kirúzsozva, fehér, rakott nyakkendőben.

– Na. Csakhogy megérkezett. Vártuk.

Karórámra pillantok. Alig kilenc óra s tízegynéhány perc.

– Nehezen parkoltam. Tennem kellett még egy kört.

– Megvárjuk az ügyvéd urat és megpróbáljuk előrébb hozni a tárgyalást.

Azzal elmegy. Ketten maradunk a padon. A várakozáson kívül semmi dolgom. Haik csak ül és néz bambán előre.

A váróterem tágas. Magas plafonú, benne kockákban neonok, beosztása kazettás, durva betonelemekkel. Két oszlop áll a felérkező lépcső két oldalán, téglaburkolattal fedve. A padló csiszolt beton, némi díszkavics hintve belé, szögletes mintázatban. Sok helyütt repedezett. A falon faburkolat. Az ajtók, a padok színe világos faszín, amilyen a hivatalokban, iskolákban a régi rendszerből ránk maradt. Az ablaküvegek koszosak, a fogantyúk görbék, mindegyik másfelé áll. Udvarokra, teniszpályára, két forgalmas utcára látni. Kint egy magas juhar. Egyik udvaron kompakt, vajszínű Audi, kacér vonalvezetésű lámpákkal.

Négy ajtó nyílik a tágas váróteremre. Egymással szemben két dupla szárnyú ajtó, mindkettőn felirat: *Tizennégy éven aluli kiskorúnak tilos a terembe lépni.* A bal oldali terem, a válópereké, zsúfolt. A jobbról, ahol mi ülünk, alig jár valaki. Egy-egy csinos, fekete taláros kisasszony vonul át a kövön. A falburkolaton plakátok. Minden plakát arról szól, hogy az ember otthonában tűz üthet ki. Felszólít, ne hagyatkozzunk improvizatív fűtési megoldásokra, ne hagyjunk magukra gyerekeket. Emblémájuk lángoló ház a jobb alsó sarokban. Az égő házon vörös fogsor, vörös szemüreg, mint halálfej. Lángoló tető. A legszélső plakáton elégett csecsemő kormos sziluettje.

Körbejárok. A harmincnégyes terem ajtaján felirat: *A teremben a csendet – büntetés terhe mellett – kéretik megtartani.* Tábla jelzi, dohányozni tilos. Kisebb ajtó mélyen a falba rejtve, akár toalett is lehetne. *Kis tárgyalóterem,* írja az információs tábla. Az összes ajtó fölött fadobozban öreg hangszóró, mellettük új, ami működik is.

Mindkét szárnyon a falban süllyesztett üvegablak nagy, piros H betűvel, lakattal, bentről fehérre festve. Tűzoltópalackok, három vagy négy. A harminchatos tárgyalóterem melletti plakáton fehér rózsa. Közelebb lépek, amennyire a várakozóktól lehet. Ez is a tűzvédelmi kampányról szól. Az ajtó mellé listák kifüggesztve, nem nézem, szerepel-e rajta a nevünk.

A lépcsőn felérkezőt plafonig burkolt fal fogadja. Legfelül kerek tábla, rajta könyv, faragott felirat: *LEX.* A tábla bal oldalán régi típusú, gömbölyű lámpabúra bontja a szimmetriát, ott bújik ki a vezeték a falból. Alatta falióra. Három órát siet. A falburkolat kellős közepén a menekülési tervrajz, tűz esetére. A lépcső törésében zölden világít a falról két menekülő emberalak.

Műanyag cserépben növények, elnőttek, porosak. Az anyósnyelv gyatra, töredezett. Visszasétálok Haikhoz. Vérszegény növény az ablak mellett. Három szélesebb levelet sikerült hajtania, a keskeny levelek közt darázs keresi a kiutat a koszos ablaküveg mentén. A párkányon döglött légy.

– Elmegyek a vécére – mondom.

Felnéz, bólint.

A lépcső korlátja fával burkolva, közepén mély rovás kapaszkodónak. Figyelem a feljövőket, senki nem dugja belé az ujját. De jól lehetne üveggolyót gurítani a rovátkában, gondolom, a fordulónál kisodródna, koppanna a földszinten, törne ezer darabra.

A gyerekek aludtak reggel. Emőkével a kapuban találkoztam induláskor. Reggelit ad, öltözteti, vigyázza őket.

Lent sötét az előtér, egyenruhás őr a kijáratnál. Kérdem, merre a toalett. Inti, hogy ki, aztán jobbra. Áthaladok a műanyag kapuboltozaton, ami minden átkelőre visít, pirosan villog. A táskámban bicska. A kutya se kérdi, mit viszek, mit hozok. A kapu jelez. Mindenkire jelez, mindenkin van fém. Megkerülöm az épületet. A vécé zárva, ajtaján felirat, egy lejért lehet használni. Fehér köpenyes néni kerül elő, nyitja. Kérdem, valóban kell-e adnom egy lejt. Igen. Mosdó, piszoár. Harmadik helyiség a vécé. Egy lejért tisztának nem mondható. Felakasztom a táskámat a két hatvanas szög közül egyikre, ami a falba ütve. Éppen megbírja.

Lassan indulok vissza. Rágyújtok, tíz percnél hosszabb időt töltök kint. Leülök Haik mellé. Szinte azonnal a nevünk hallszik a hangszóróból. Haik előreenged a harminchatos tárgyalóterem ajtajában.

A tárgyalóterem végében hatalmas asztal mögött a bírónő. Szép, fekete, göndör hajú, negyvenes éveiben, ferde vágású, nagy szemekkel. Bal oldalán gyűrött arcú írnoka. Vörösre festett, fejtetőn kopaszodó. Unott hangon szólítja az eseteket.

A kilences számú válóperes eset vagyunk. Négy sor pad, mint a templomban, az első előtt esztergált lábú kerítés. A kerítésen túl a védőügyvédek asztala, két-két bársonyozott székkel. Apró mikrofonok állványon, nem működik egy sem. Az írnok felszólítására szőke nő indul előre a padokból, marcona képű urától választják el. Két perc alatt. A bírónő kérdez, a válaszokat alig halljuk. A bírónő erélyesen hátraszól: *nu mai vorbiți în sală,* azaz ne beszéljenek már a teremben. Haikra nézek. Tudom, most összerezdül a lelke, amiért úgy kell éreznie magát, mint egy rossz elsős. Percig sem viseli a hülye, kiszolgáltatott helyzeteket. Amikor vége, idősebb szőke asszony áll fel kisírt szemmel, az elvált nő anyja. A nő durcás kifejezéssel az arcán kivonul, utána az anya szipogva, a magas, bajuszos férfi mögöttük. A szőke nők az ajtót nyitva felejtik, behallatszik a kint várakozók zaja. Már majdnem felállok, hogy csukjam, mielőtt mordul a bírónő.

De minket szólítanak. Az ügyvédnő elfoglalja a helyét. Megérkezik Haik ügyvédje is. Magas, kopasz, elegáns. Áll ki-ki a saját ügyvédje mellett. Egyéb dolgunk nincs, bemutatni érvényes személyi igazolványunkat. Az ügyvédnő elmondja a részem. Hogy kérem vissza a leánykori nevem, valami gyerektartást, amennyit a törvény enged, és a gyerekek elhelyezését a lakhelyemen. Közös felügyeletben egyeztünk meg, a látogatás korlátozása nélkül. Haik ügyvédje ugyanezt sorolja, hangsúlyozva, hogy a gyerekek és a szülők közti érzelmi kapcsolat megmaradjon, a gyerekek a lehető legkevésbé sérüljenek. A bírónő csóválja a fejét és pislog. Alaposan felmér minket. Szép, fiatal pár, nem mindennapi eset. A vörös hajú írnok tekintete is leszalad a fekete papucsokig. Végül rutinos mozdulattal zöld dossziékat tologatnak.

Távozunk a teremből. Nem volt szikrányi természetes fény sem odabent. A terem ablakain rózsaszín sötétítő, a sarkaknál gondosan kikötve, ne lehessen látni, ki válik, kitől válik.

Haik nem köszön, elmegy. Az ügyvédnő kifelé jövet megáll a tárgyalóterem előtt, szembefordul. A határozat várhatóan az irodájába érkezik, mondja, azzal majd lehet új személyes iratokat készíttetni. Ha a vagyon felett meg tudnak egyezni, teszi hozzá, akkor további tárgyalásokra nincs szükség. Remélem, igen, felelem. Elköszönünk.

Mennék egy kávéra. Haik autója nincs a teázó előtt. A teázó hátsó bejáratát Szent György Napok alkalmából sorompóval szerelték föl, oda nem lehet beállni.

Belépek a teázóba. Haik mégis ott ül a bárpult sarkán az újságba hajolva. Köszönök a pincéreknek, sarkon fordulok és vissza az autóba. Meg sem állok hazáig. Amikor a nagykaput nyitom, szarka repül felém. A sarki égerfán kiabálva nézi végig, ahogy becsukom a kaput, sorra simogatom a kutyákat.

– De jó, hogy vártok haza!

A házba lépve Emőke azzal fogad, hogy Tünde csak most kelt fel.

– Megvolt a válás? – szegezi nekem a kérdést köszönés helyett a nemrég felkelt kislány.

– Meg – felelem mosolyogva. – Hallom, végigaludtad az egészet. Reggeliztél?

– Igen. Angolozhatok?

– Hát persze – nyitom a gépet.

Este mindkét gyerek az ágyamban alszik. Mese után hosszan beszélgetünk. Biztatom őket, jó lesz a szemeket becsukni. Sötét van és csend.

Mélyen szuszog mindkettő. Hánykolódok közöttük, nem tudok aludni. Vajon bezártam-e a kaput, jut eszembe. Nem megyek ki. Nem félek semmitől és nem várok senkit. A többi a kutyák dolga.